

Entrevista a Juanjo Garra

per Robert Queral i Marçal Abella

Molts de nosaltres hem realitzat algun dia una excursió per la muntanya, i de ben segur que, després d'una llarga caminada, ens hem assegut, tot descansant de l'esforç del camí. En aquests moments podem gaudir de la tranquil·litat, la pau, la senzillesa d'aquest entorn. Aquestes mateixes sensacions són les hem experimentat en dialogar amb Juanjo Garra. Ens ha extrapolat totes les emocions descrites anteriorment.

Pregunta . Com es va introduir en el món del muntanyisme?

Resposta. Sempre he estat molt lligat al món de l'esport des de ben jove, feia molt ciclisme, curses de cros, i després feia molt futbol. Aquest lligam amb el món de l'esport m'ha portat a conèixer els meus límits, el meu esperit de sacrifici. En acabar vuitè de bàsica, vàrem tenir l'oportunitat d'anar al cim de l'Aneto i aquell va ser el moment decisiu en la meua relació amb la muntanya. Posteriorment, amb el moviment escolta del meu barri, també vàrem tenir molta relació amb la muntanya. Finalment em vaig apuntar al Centre Excursionista de Lleida, fet que va ser determinant per poder realitzar la meua primera expedició que va ser al cim de Lenin, de 7.134 m, a l'antiga Unió Soviètica.

P. L'alpinisme és a l'abast de tothom?

R. Sí, l'alpinisme és una relació amb la natura, gaudir d'aquell medi més proper, aquell medi que encara no ha estat modificat. L'important és fer realitat els teus somnis, fer realitat allò que desitgem. Està a l'abast de tothom perquè tenim muntanyes properes com el Montsec, on podem gaudir de la natura i posteriorment podem passar al nostre Pirineu.

P. Quin és el cim ideal per iniciar-se?

R. Penso que tenim una serralada molt desconeguda, que és el Montsec, que té un paisatge increïble i té un joc molt interessant per tal de descobrir la relació amb la muntanya. Després podem passar al Pirineu, on tenim 212 cims de 3.000 metres, en tenim de fàcils com la pica d'Estats i més complicats quan anem fent la progressió lògica amb la muntanya.

P. Què és més important per a un alpinista, la preparació física o la mental?

R. Les dues són importants, però penso que la bàsica és la mental. És molt important tenir la suficient formació per tal d'obtenir els nostres propis reptes.

P. Quin va ser el seu primer 8.000?

R. Va ser a l'hivern del 93, el Cho Oyu, la devesa turquesa, en tibetà. Va ser una experiència molt dura; hi van perdre la vida dos companys suïssos i jo vaig patir greus congelacions a una de les mans.

P. Ens podria dir que significa per a vostè la data del 22 de maig de 2000?

R. És una data màgica. Pujar a l'Everest és com un carnet que t'obre moltes portes. Va servir perquè es reconegués una tasca de molts anys. Jo havia fet muntanyes més atractives, però els humans tenim la mania de les xifres. Hi vaig estar al 2000 i al 2001; vaig tenir la sort de tornar-hi. L'Everest m'ha fet més conegut, però jo sempre he tingut clar que la fama és efímera i el que la muntanya m'ha portat és una formació com a persona.

P. Com va sorgir l'oportunitat d'anar a l'Everest?

R. Va venir per la meua col·laboració amb el programa de TVE *Al filo de lo imposible*. Jo sóc el que filma i fa famosos els altres. Aleshores em van trucar uns andalusos que

El veritable alpinista es distingeix perquè renuncia a moltes muntanyes per poder pujar a moltes altres.

L'alpinisme és una activitat progressiva.

feien la primera pujada andalusa a l'Everest; em van proposar de participar-hi amb la meua experiència i per la meua formació. La meua tasca era realitzar un documental sobre l'Everest, no tan sols de la muntanya, sinó del que ens portava allà i també del país que anàvem a conèixer.

P. Quin és el material bàsic que es necessita per anar a l'Himàlaia?

R. El material bàsic és la il·lusió. Bàsicament és creure amb el que fas. Si tu no tens la convicció de què hi vas a fer, difícilment ho aconseguiràs. Penseu que un camp base en un 8.000 està situat a uns 5.000 metres i allí tenim el 50% d'oxigen menys del que podem trobar a Alpicat i les dificultats físiques són molt importants. Sobretot hem de pensar que anem a gaudir de la muntanya i no pas a patir. Sempre la nostra formació ha de ser superior a la de l'objectiu que ens plantegem.

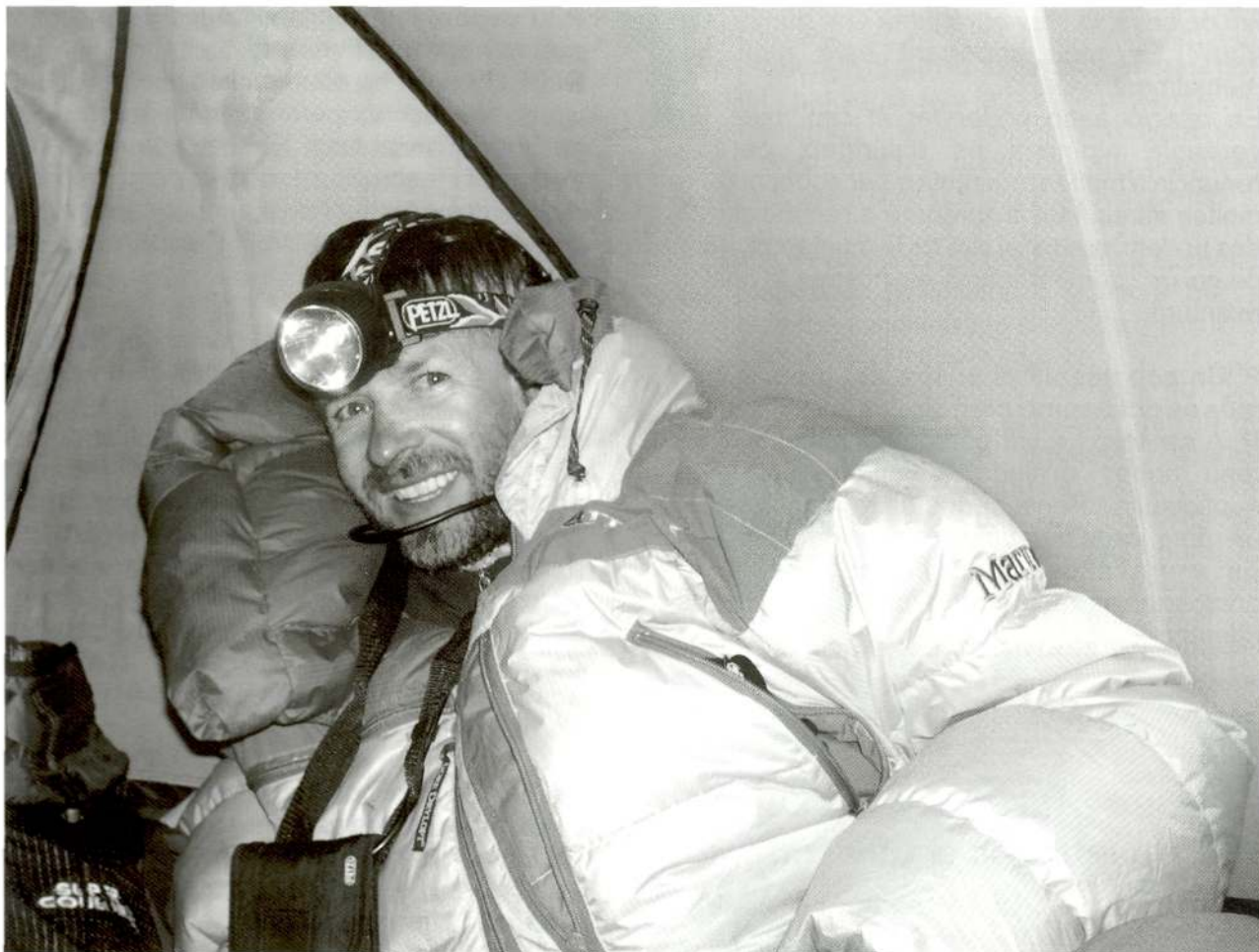
P. Quina importància tenen els xerpas en aquestes expedicions?

R. Són una ètnia procedent del Tibet i són gent que estan aclimatada i adaptada al medi. Ells estan acostumats a treballar en alçada i tenir més glòbuls vermells, que és la condició bàsica per poder ascendir. Els alpinistes aconseguim aquest estat físic pujant en alçada; ens trobem malament i tornem a baixar; tornem a pujar i d'aquesta manera aconseguim més glòbuls vermells.

P. Com és la convivència a la muntanya? Què és pensa al camp base quan s'està tan a prop i no tothom pot fer el cim?

R. La convivència a la muntanya és complicada, convivim 24 hores cada dia, durant dos o tres mesos; hem de fer un exercici molt important de tolerància. A la muntanya és realment on coneixes la gent, és quan saps en qui pots confiar, qui t'ajudarà i qui et fallarà. La muntanya treu el millor i el pitjor de tu. Has de tenir molt clar amb qui hi vas i el que et pots trobar.

Al camp base es pensa de tot, des de preguntar-te que hi fas en aquell lloc, fins, quan baixes de la muntanya, preguntar-te quina serà la propera. Un exemple del que estic explicant: la meua filla va dir "papa" per primer

cop per un telèfon via satèl·lit i jo era a 12.000 km de casa; la meua pregunta era: què hi faig aquí? És molt important està molt be mentalment.

En relació a no poder fer el cim, mira un veritable alpinista és distingeix perquè renuncia a moltes muntanyes per poder pujar a moltes altres. Has d'aprendre a renunciar. No ens podem quedar al cim de la muntanya, hem de baixar i compartir amb els nostres la nostra aventura.

P. Un cop assolit el sostre del món, a què més es pot aspirar com alpinista?

R. A ser feliç i a ser persona, simplement. El meu hobby m'ajuda a suportar aquesta quotidianitat. Pensem que cada muntanya és un repte, cada muntanya és diferent, cada una és meravellosa per si mateixa. I la comparteixes amb gent diferent i per motius diferents.

**El material bàsic és la il·lusió,
creure en el que fas.**

P. Li va canviar molt la vida des del moment que va coronar l'Everest?

R. Sí, l'Everest ha obert moltes portes. No vull viure del record, però hem d'aprendre del passat i mirar al futur. El que fa la muntanya amb mi és esculpir-me com a persona. Tens molt temps a la muntanya per pensar en tu, en la gent que t'envolta. Voldria creure que no m'ha canviat en excés.

P. Expliqui'ns la seva experiència formant equip per al programa *Al filo de lo imposible*.

R. Havia de recollir unes imatges perquè el gran públic pugui gaudir-les. Portem una càmera de cinema que pesa 7 kg; les bobines són d'aquelles antigues i tan sols duren tres minuts, i sense so; l'hem de gravar a banda. Per tant, has de tenir molt clar quines són les seqüències que vols filmar. Si són de lluny, has de deixar-los marxar i després córrer per agafar-los, cuidar tots els detalls. Has de tenir una forma física considerable.

P. Quin és el record més entranyable i quin és el més dur que ha tingut a la muntanya?

R. El més dur és la mort de companys a la muntanya. És molt dur acceptar que una persona jove hagi donat la seva vida per una

Anem a gaudir de la muntanya, no a patir.

quimera. Com agradables és buscar l'escalfor dels teus. Recordo un bivac, a 7.900 m i a 42 sota zero i intentar no dormir-te; és dur, però entranyable. I gaudint de les llums més impressionants que he vist a la meua vida, els estels de molt a prop. Per exemple, aquest gener la foto de la meua filla i de la meua dona a l'Aconcagua; molts record que't porten a tirar endavant.

P. Quin dels 8.000 és el que té més dificultat i per què?

R. El 8.000 de més dificultat és el K-2. Hi vaig estar al 2003; és una muntanya per enamorar-se, és una muntanya vertical. Vam atacar el cim durant una finestra de bon temps, i als 8.000 un company va caure i va morir. Vàrem baixar, i el més dur va ser que l'única dona que hi havia al camp base era la seva. És una muntanya isolada; no té cap 8.000 a prop i tots els vents li toquen de ple.

P. Darrerament ha acompanyat una expedició de celíacs a l'Aconcagua, creu que s'ha aconseguit el ressò mediàtic que es buscava?

R. L'Aconcagua no és muntanya per obtenir un ressò mediàtic, però sí el motiu. Donar a conèixer la intolerància al gluten d'una població cada cop més significativa. Vaig acompanyar-los per poder filmar i ajudar en aquesta expedició.

P. Què dona i treu la muntanya?

R. M'ha donat coses que no es poden comprar, la felicitat. Coses que en altres vessants de la meua vida les puc aconseguir. M'ha ajudat a conèixer altres pobles i altres cultures. Conèixer com som de privilegiats nosaltres.

P. Quin és el cim que més li ha agradat fer?

R. L'Alpamayo, als Andes, i el K2 són, per a mi, els més bonics, per la seva forma estètica i per la seva dificultat.

